

A szakáll(m) titkára leiskoláz

Szüdi János „**A csörögi iskolapélda**” című – téves és hamis - visszhangja /*ÉS 2007.09.06-i szám*/ magába sűríti mindazt, amiért a helyi önkormányzatok torkig vannak a főhatóságok irányító és „segítő” gyakorlatával. Tipikus főhatósági szemlélet az áldozat okolása, fennhéjázó megbélyegzése. Itt is. Típusos az is, hogy az elvben párt- és politika-semleges, ám a törvényekhez lojális közigazgatási államtitkár átlényegül szakállamtitkárrá és bornírt hivatkozásokkal keni szét azt a felelősséget, ami őt és aktuálpolitizáló „szak”-társait illetné. Hab a tortán, hogy slusszpoénnak előveszi a jászladányi iskolaügyet, leplezván, hogy ugyanerről - írásával egyidejűleg - független magyar bíróság előtt önmaga alkalmatlanságát és méltatlanságát tanúsította.

Magyarország képtelen eltartani 3200 önkormányzatot. Nem csak azért, mert azok növekvő része a kötelező alapellátását sem képes szavatolni. Ám erre a jó válasz egy, a feladatok és a hozzájuk tartozó finanszírozás modern rendszerét megteremtő államreform, nem pedig az alulfinanszírozással történő kivéreztetés, lerohasztás, majd a lekezelő kioktatás. Ha a költségvetési normatíva képtelen – a számos további sebből vérző, egységes önkormányzati büdzsében - reális pénz-ellátást nyújtani, akkor szívességből vagy politikai nyomással rávehető ugyan egy faluvezetés, hogy vegye át a szomszédok diákjait is. Ám ezzel önmaga ellen vét, más kötelező közfeladatánál, közszolgáltatásnál keletkeztet lukat, és végképp nem marad forrása a fakultatív feladatai ellátására. Sőt: a falu, a város fellázad és ellenáll, ha még minderre szegregációval is megvádolják, felelőtlen félállami /kisebbségi/ testületi vétóval kötik gúzsba, avagy tüntetéssel küldik el a csudába. Hiába mondja 17 éve az önkormányzati törvény: kötelező önkormányzati feladatot törvény állapíthat meg, vele egyidejűleg a parlament biztosítja a feladat-ellátás feltételeit, s dönt a költségvetési hozzájárulás mértékéről és módjáról. Írott malaszt – a szaktárcák hibájából. Utóbbiak unják és utálják az önkormányzati problémákat, még jobban a helyi pénzügyi önállóságot, veszni látják azt általuk kibrusztolt pénzeket, majd jótanácsként üzenik: ha nem elég a pénz erre, vegyenek el amonnan. Hozzá nem értés, közöny, a törvény önkényes megfabrikálása és olvasata a köbön. Legpenetránsabb módon a közoktatásban és az egészségügyben úzus ez.

Szüdi János, a közoktatás ágazati felelőse keveri az okot az okozattal. Írása listázza: szerinte ki mindenki volt hibás Csörög esetében. Önfelmentéssel aztán levonja a következtetést: a közoktatás nem jobb és nem rosszabb, mint a társadalom állapota, előtte pedig eufemisztikusan kinyilvánítja: „a közoktatás rendszere önmagában (*sic!*) nem képes megoldani a társadalmi feszültségeket”. Szerintem, egyrészt a közoktatás feltétel-rendszere és nivója ma sokkal rosszabb, mint társadalmi közállapotaink egésze. Másrészt, kamu duma, hogy **önmagában** (!) kell vagy lehet megoldani átfogó gondokat. Csakhogy, éppen ezért nem lett volna szabad miniszteriális színtről feszültséget kelteni hamis szegregációs hivatkozásokkal, ilyenféle boszorkány-üldözéssel. Az oktatási kormányzat ellenségképének kellős közepébe került szinte minden olyan gyermek és szülő, aki pusztán jó iskolát és zavartalan tanulást kért volna magának, s a többi diáknak. Aki szeretne jól érettségizni, majd tovább tanulni, így tűrhetetlennek tartja, hogy - bórszintől függetlenül – néhány szülő és gyermek terrorizálja az iskolai közösség életét.

A szóbeli vagy tettleges agresszió elszenvedőire diszkriminációt, szegregációt szórnak magas főhatósági szintekről, ekként hallgatásra ítélik őket, különben jön az egyik tetemrehívás a másik után. Pontosan ez történt a jászladányi alapítványi iskola esetében is, és szerény gyógyír, hogy egyetlenegy esetben sem állapított meg (az 5-6 próbálkozásból) önkormányzati vagy alapítványi jogsértést bíróság. Ellenkezőleg: az előző oktatási miniszter, és hű fegyverhordozója: Szüdi János volt képtelen a törvény sáncain belül maradni, és semmis, azaz nonszensz és nullát érő beavatkozásuk bírósági elmeszelést kapott. Erre jön most Szüdi szakállamtitkár úr, aki mocskolja a jászladányi településpolitikát, odavág a település vezetőjének, s hamis módon törvénytelen eszközöket emleget. Ugyanő a 2007 augusztusvégi,

tanúkenti bírósági meghallgatásakor „érdektelennek” vallotta magát, majd „nem tudok nyilatkozni” kifogással tért ki szinte minden érdemi kérdés válasza elől. Másra kente a sarat (csakúgy, mint a szintén tanú Magyar Bálint ex-miniszter Szüdire!), ám képtelen volt magyarázattal szolgálni arra az 5-6 masszív közigazgatási minisztériumi törvénysértésre, amit Jászládány alapítványi iskolájának ellenében elkövettek. Évtizedes igazgatási normák ismeretéből és megtartásából bizonyult Szüdi (is) tájékozatlannak és felelőtlennek, ám most „visszhangjában” mégis oktat.

Nincs esély arra, hogy ő, az oktatási kormányzat prominense belássa tévedését és bűnét a viszonyok szétzilálásában. Három jelzést hoznék a tárgyilagos olvasó tudomására. A roma és nem roma gyermekek integrációja szükséges és hasznos lépés, feltéve, hogy az nem vonja kétségbe, nem teszi tönkre a tanulni vágyók igyekezetét, előrehaladását. X „deszegregációs” joga maximum odáig terjed, ahol Y tanszabadsága, s szüleinek másik alkotmányos joga kezdődnek. A jog a romák esetében is felelősséggel kellene, hogy együtt járjon. Alkotmányosan az első tétel a jogegyenlőség, a második a hátrányos megkülönböztetés tilalma, ám esetleges harmadik sem lehetne olyan „pozitív” diszkrimináció, amely a többiek kirekesztésével, megbélyegzésével, esélyeinek elvitatásával, jogaik kétségbe vonásával járna. Ma az oktatáspolitikában más a helyzet. Agyrém, ha ezt az OM-ben kézlegyintéssel intézik el. Mintha náluk a példa jégtörő Mátyás volna, aki ha nem talál, csinál jeget (esetünkben: diszkriminációt). Sajnos, hangosan tercel mindehhez a sajtó azon része, mely általában is beéri valakik alaptalan kisserkesztésével, ab ovo elhisz, visongva fogad minden rosszat, és küldetésének tekinti a romákkal szembeni „gonosz jogsértők” bármi áron való felmutatását. Műsor, híradás viszont nuku, ha a preconcepció ugrik-bukik. Pedig, a jászládányi alapítványi iskola mára a környék egyik legjobb tanintézete lett, melyben - integrációs iskolapéldaként – roma és nem roma diákok élnek, tanulnak kiválóan és békében. Ezzel mutatnak példát a hóbörgő felnőtteknek, és jeleznek kiutat abból, amit elvakult politikusok önérdékből, divatból a nyakukba zúdítottak.

Szüdi János szakállámtitkár, a szerepét szemlélteve: a szakállá titkára. Az ő – létező - szakállára mondom: ha a fentieket megértené, megvilágosodhatnék, pályát korrigálna, netán változtatna.

Kolláth György alkotmányjogász, az alapítvány jogi képviselője